

בַּגְנֵתָא דְעֵדָן לְאַשְׁתַּעֲשֵׂא עִם צְדִיקֵיָא.

אָמַר רַבִּי אַבָּא לְרַבִּי יַעֲקֹב וְדַאי נִשְׁתַּתַּף בְּשִׁכְנֵתָא
וְנִתְחַבַּר בְּחֻדָּא, קָרִיבוּ וְיִתִּיבוּ עִמִּיהּ, אָמְרוּ
לִיהּ אִימָא מְלָה דְפּוּמְךָ דְשִׁפּוּר קָאֲמַרְתָּ. מִנָּא לָךְ
הָאִי. אָמַר לֹזֵן מְלָה דָּא אֹלִיפְנָא מִסְבָּאִי. וְתוּ הָוָה
אָמַר דְתַלְתָּ (נ"א דתחלת) שְׁעֵתִי קָמִייתָא דְלִילֵיָא כָּל
דִּינִין דְלִתְתָּא מִתְעָרִין וְאֶזְלִין וְשָׂאטִין בְּעֵלְמָא.

בְּפַלְגוֹת לִילֵיָא מִמָּשׁ קִדְשָׁא בְרוּךְ הוּא אֲתַעַר
בַּגְנֵתָא דְעֵדָן וְדִינִין דְלִתְתָּא לָא מִשְׁתַּפְּחֵן. וְכָל
נִימוּסִין דְלַעִילָא בְּלִילֵיָא לָא אֲשַׁתְּבָחוּ אֶלָּא בְּפַלְגוֹת
לִילֵיָא מִמָּשׁ. מְנַלְן מֵאַבְרָהָם דְכָתִיב וַיִּחַלֶּק עֲלֵיהֶם
לִילָהּ. בְּמִצְרַיִם (שמות יב) וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה, וּבְאַתְרֵין
סְגִיָאִין בְּאוֹרֵייתָא הָכִי אֲשַׁתְּבַח. וְדוּד הָוָה יִדְעַ.

לשון הקודש

והולכים ומשומטים בעולם.
ובחצות הלילה ממש הקדוש ברוך
הוא מתעורר בגן עדן, והדינים שלמטה
אין נמצאים. וכל המנהגים שלמעלה
בלילה, אין נמצאים אלא בחצות הלילה
ממש. מנין לנו? מאברהם, שכתוב
(בראשית יד) ויחלק עליהם לילה. במצרים –
(שמות יב) ויהי בחצי הלילה. ובמקומות
רבים בתורה כד נמצא. ודוד הנה יודע.

חצות לילה ממש הקדוש ברוך הוא
נמצא וסיעתו, ואז היא השעה שנגנם
לגן העדן להשתעשע עם הצדיקים.
אמר רבי אבא לרבי יעקב, ודאי
נשתתף עם השכינה ונתחבר יחד. קרבו
וישבנו עמו. אמרו לו, אמר דבר פיקד,
שיפה אמרת, מנין לך זה? אמר להם,
דבר זה למדתני מסבי. ועוד הנה אומר,
ששלוש ושתחלתו השעות הראשונות של
הלילה, כל הדינים שלמטה מתעוררים

(ומה) וּמָנָא הָוָה יַדְעֵ. אֵלָא הָכִי אָמַר סָבָא. דְּמַלְכוּתָא
 דִּילִיָּה בְּהַאי (לִילִיָּא) תְּלִיָּא. וְעַל דָּא קָאִים בְּהַהִיא
 שְׁעָתָא וְאָמַר שִׁירְתָּא, וְלֵהָכִי קְרִיִּיָּה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ
 הוּא חֲצוֹת לֵילָה מִמָּשׁ, אָקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ וְגו'. דְּהָא
 כָּל דִּינִין תְּלִיִין מִהָכָּא, וְדִינִין דְּמַלְכוּתָא מִהָכָּא
 מִשְׁתַּבְּחִין, וְהַהִיא שְׁעָתָא אֲתַקְטִיר בַּה דְּדוּד וְקָם וְאָמַר
 שִׁירְתָּא. אַתָּא רַבִּי אַבָּא וּנְשָׁקוּהָ, אָמַר לִיה וְדָאִי הָכִי
 הוּא בְּרִיךְ רַחֲמָנָא דְשִׁדְרַנִּי הָכָּא.

תָּא חַזִּי, לֵילָה דִינָא בְּכָל אֲתֵר וְהָא אוֹקִימָנָא מִיְלִיָּה,
 וְהָכִי הוּא וְדָאִי, וְהָא אֲתַעַר קָמִי דְרַבִּי שְׁמַעוֹן.
 אָמַר הַהוּא יְנוּקָא בְּרִיָּה דְהַהוּא גַבְרָא אִי הָכִי אַמְאִי
 כְּתִיב חֲצוֹת לֵילָה. אָמַר לִיה הָא אֲתַמַּר בְּפַלְגוֹת
 לִילִיָּא מַלְכוּתָא דְשִׁמְיָא אֲתַעַרְתָּ.

לשון הקודש

שְׁשֻׁלְחַנִּי לְכָאן.

בא ראה, הלילה הוא דין בכל מקום,
 והרי הקמנו את הדברים, וכך הוא ודאי,
 והרי הערתי לפני רבי שמעון. אמר אותו
 הילד בנו של אותו האישי, אם כך, למה
 כתוב חצות לילה? אמר לו, הרי נאמר
 שבתחצות הלילה מתעוררת מלכות
 השמים.

ומה? ומנין היה יודע? אלא כך אמר הזקן,
 שמלכותו תלויה בזה והלילה, ועל זה
 עומד בשעה הזו ואמר שירה, ולכן קרא
 לקדוש-ברוך-הוא חצות לילה ומפשו
 אקום להודות לך וגו', שהרי כל הדינים
 תלויים מכאן, ודיני המלכות נמצאים
 מכאן. ובאותה השעה נקשר דוד בה,
 וקם ואמר שירה. בא רבי אבא ונשקו.
 אמר לו, ודאי כך הוא. ברוך הרחמן

אָמַר אֲנִי שְׁמַעְנָא מְלָה. אָמַר לִיה רַבִּי אַבָּא,
 אִימָא בְרִי טַב דְּהָא מְלָה דְּפוּמְךָ קָלָא
 דְּבוּצִינָא לְהוּי. אָמַר אֲנִי שְׁמַעְנָא דְּהָא לִילָה דִּינָא
 דְּמַלְכוּתָא אִיהוּ וּבְכָל אֲתֵר דִּינָא הוּא, וְהָא דְקָאֲמַר
 חֲצוּת, בְּגִין דִּינְקָא בְּתָרֵי גִוּוּי (חֲצוּת) בְּדִינָא וְחֲסָד,
 וְדָא פְּלִגּוּתָא קְדָמִיתָא דִּינָא הוּא, דְּהָא פְּלִגּוּתָא
 אֲתֵרָא נְהִירוּ אֲנַפְהָא בְּסִטְרָא דְחֲסָד. וְעַל דָּא חֲצוּת
 לִילָה כְּתִיב וְדָאִי.

קָם רַבִּי אַבָּא וְשׂוּי יָדוּי בְּרִישִׁיה וּבְרַכִּייה, אָמַר וְדָאִי
 חֲשִׁיבָנָא דְחֲכָמָתָא לָא אֲשִׁתְּבַח בַּר בְּאַנּוּן זַפְּאִי
 דְזָכוּ בָהּ. הַשְׁתָּא חָמִינָא דְאַפִּילוּ יַנּוּקֵי בְּדָרָא דְרַבִּי
 שְׁמַעוֹן זָכוּ לְחֲכָמָתָא עֲלָאָה. זַפְּאָה אַנְתָּ רַבִּי שְׁמַעוֹן.
 וּוִי לְדָרָא דְאַנְתָּ תְּסַתְּלַק מֵעִיָּה. יְתָבוּ עַד
 צַפְרָא וְאַשְׁתְּדָּלוּ בְּאוּרֵייתָא.

(דף צג ע"א)

 לשון הקודש

כתוב ודאי.

קָם רַבִּי אַבָּא וְשׂוּם יָדוּ בְּרִישִׁי וּבְרַכִּי
 אוֹתוֹ. אָמַר, וְדָאִי חֲשַׁבְתִּי שְׂאִין גַּמְצָאֵת
 חֲכָמָה, רַק בְּאוֹתָם הַצְּדִיקִים שְׂזָכוּ בָהּ.
 כַּעַת רְאִיתִי שְׂאֵפְלוּ יְלָדִים בְּדוֹר שֶׁל רַבִּי
 שְׁמַעוֹן זָכוּ לְחֲכָמָה עֲלִיוֹנָה. אֲשֶׁרִיד רַבִּי
 שְׁמַעוֹן! אוֹי לְדוֹר שְׂאֵתָה תְּסַתְּלַק מִמֶּנּוּ!
 יִשְׁבוּ עַד הַבֶּקֶר וְהִתְעַסְקוּ בַּתּוֹרָה.

אָמַר, אֲנִי שְׁמַעְתִּי דְבַר. אָמַר לוֹ רַבִּי
 אַבָּא, אָמַר בְּנֵי טוֹב, שְׁהָרִי דְבַר פִּיד
 יְהִי קוֹל הַמָּאוֹר. אָמַר, אֲנִי שְׁמַעְתִּי,
 שְׁהָרִי הַלִּילָה הוּא דִין הַמַּלְכוּת, וּבְכָל
 מְקוֹם הוּא דִין. וְזֶה שְׂאֵמַר חֲצוּת, מִשּׁוּם
 שִׁינּוּקָת בְּשָׁנֵי גִנּוּי (חֲצוּת) – בְּדִין וְחֲסָד.
 וְדָאִי שְׁהַמְחִיצִית הֲרָא שׁוֹנָה הִיא דִין,
 שְׁהָרִי בְּמַחֲצִית הָאֲחֵרֶת הִיא מְאִירָה
 פְּנִיָּה בְּצַד הַחֲסָד, וְעַל כֵּן חֲצוּת לִילָה

פְּתַח רַבִּי אָבָא וְאָמַר (ישעיה ס) **וְעַמְדָּה כָּלָם צְדִיקִים**
וְגו'. מְלָה דָא הָא אוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא מָאִי
טַעְמָא כְּתִיב וְעַמְדָּה כָּלָם צְדִיקִים, וְכִי כָּלְהוּ יִשְׂרָאֵל
צְדִיקֵי נִינְהוּ. וְהָא כַּמָּה חֲיִיבִין אִית בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל
כַּמָּה חֲטָאִין וְכַמָּה רְשָׁעִין דְּעַבְרִין עַל פְּקוּדֵי
אוּרִיתָא.

אֱלֹא הָכִי תִנָּא בְּרוּזָא דְּמִתְנִיתִין. וּכְפֹאִין אֲנִין יִשְׂרָאֵל
דְּעַבְדִּין קַרְבָּנָא דְּרַעְוָא לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
דְּמִקְרִיבִין בְּגִייהוּ לְתַמְנֵיָא יוֹמִין לְקַרְבָּנָא, וְכֵד אֶתְגַּזְרוּ
עֲאֵלוּ בְּהַאי חוּלְקָא טָבָא דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּכְתִיב,
(משלי י) וְצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. פִּינּוּן דְּעֲאֵלוּ בְּהַאי חוּלְקָא
דְּצַדִּיק אַקְרוּן צְדִיקִים, וְדָאִי כָּלָם צְדִיקִים.

וְעַל בֵּן לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אַרְצָא. בְּדְכְתִיב, (תהלים קיח) פְּתַחוּ

לשון הקודש

לְקָדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁמִקְרִיבִים אֶת
 בְּגִיָּהֶם לְשִׁמּוֹנָה יָמִים לְקַרְבָּן,
 וּכְשִׁנְמוּלִים, נִכְנְסִים לְחֶלֶק הַטּוֹב שֶׁל
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָתוּב (משלי י) וְצַדִּיק
 יְסוּד עוֹלָם. וְכִינּוּן שְׁנִכְנְסוּ בְּחֶלֶק הַזֶּה שֶׁל
 הַצַּדִּיק, הֵם נִקְרָאִים צְדִיקִים. וְדָאִי כָּלָם
 צְדִיקִים.

וְעַל בֵּן לְעוֹלָם יִירָשׁוּ אַרְצָא, כַּכְּתוּב (תהלים
 קיח) פְּתַחוּ לִי שַׁעְרֵי צְדָק אָבָא בָּם, וְכְתוּב

פְּתַח רַבִּי אָבָא וְאָמַר, וְעַמְדָּה כָּלָם
 צְדִיקִים וְגו'. הַדְּבָר הַזֶּה הָרִי בְּאַרוּחוֹ
 הַחֲבָרִים, מָה הַטַּעַם כְּתוּב (ישעיה ס) וְעַמְדָּה
 כָּלָם צְדִיקִים, וְכִי כָּל יִשְׂרָאֵל הֵם
 צְדִיקִים? וְהָרִי כַּמָּה רְשָׁעִים יֵשׁ בְּיִשְׂרָאֵל,
 כַּמָּה חוּטָאִים וְכַמָּה רְשָׁעִים שְׁעוֹבְרִים עַל
 מְצוּוֹת הַתּוֹרָה.

אֱלֹא כִּף שָׁנָה בְּסוּד הַמְשָׁנְיוֹת: אֲשֶׁרִיהֶם
 יִשְׂרָאֵל שְׁעוֹשִׂים קַרְבָּן שֶׁל רָצוֹן

לִי שַׁעֲרֵי צְדָק אָבֵא בָּם. וּכְתִיב זֶה הַשַּׁעַר לִי צְדִיקִים
 יָבֹאוּ בוֹ. אֲנֹן דְּאֲתַנְזְרוּ וְאֶקְרוּן צְדִיקִים. נִצֵּר מִטְּעִי.
 נִצֵּר מֵאֲנֹן נְטִיעִין דְּנִטְע קִדְשָׁא בְּרִיד הוּא בְּגִנְתָּא
 דְּעֵדֵן הָאֵי אֶרֶץ חַד מְנִייהוּ, וְעַל כֵּן אֵית לְהוּ
 לְיִשְׂרָאֵל חוּלְקָא טָבָא בְּעֵלְמָא דְאַתִּי וּכְתִיב, (תהלים לז)
 צְדִיקִים יִירְשׁוּ אֶרֶץ. (ישעיה ס) לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ. מֵהוּ
 לְעוֹלָם. כְּמָה דְּאוּקִימָנָא בְּמִתְנִיתָא דִּילָן, וְהָא אֲתִמָּר
 הָאֵי מְלָה בֵּין תְּבַרִּיא. (וּתְמַנָּא מָאֵי קָא חָמָא קָרָא דְלָא אֶקְרִי אַבְרָהָם
 עַד הַשְּׂמָא). (נ"א תא חזי, קדשא בריד הוא לא קרא לאַבְרָהָם אַבְרָהָם עַד הַשְּׂמָא מָאֵי
 מִטְּעִי. אֵלָּא הָכִי אוּקִימָנָא דְעַד הַשְּׂמָא לָא אֲתַנְזֵר, וְכַד אֲתַנְזֵר אֲתַחֲבַר בֵּיהּ הָאֵי ה"א
 וְשְׂרִיא בֵּיהּ), אֵלָּא הָכִי אוּקִימָנָא דְעַד הַשְּׂמָא לָא אֲתַנְזֵר,
 וְכַד אֲתַנְזֵר אֲתַחֲבַר בְּהָאֵי ה' וְשְׂכִינְתָּא שְׂרִיא בֵּיהּ
 וּכְדִין אֶקְרִי אַבְרָהָם.

וְהִינֵנו דְּכְתִיב, (בראשית ב) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ

לשון הקודש

מה ראה הכתוב שלא נקרא אַבְרָהָם עד עתה?
 ונ"א בא ראה, הקדוש ברוך הוא לא קרא לאַבְרָהָם
 אַבְרָהָם עד עתה, מה הטעם? אלא כד בארנו, שעד
 עתה לא נמול, וכשנמול, התחברה בו ה"א הוּ
 ושרתה בו. אלא כד בארנו, שעד עכשו
 לא נמול, וכשנמול, התחבר לה"א הוּ
 והשכינה שרתה בו, ואז נקרא אַבְרָהָם.
 וְהִינֵנו מה שכתוב (בראשית ב) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת
 הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְרָאָם. וְשָׁנָה בְּה'

זה השער לה צדיקים יבאו בו, אותם
 שגמולו ונקראים צדיקים. נצור מטעי –
 נצור מאותם הנטיעות שנטע הקדוש
 ברוך הוא בגן עדן. הארץ הזו היא אחת
 מהן, ועל כן יש לישראל חלק טוב
 לעולם הבא, וכתוב (שם לז) צדיקים יירשו
 ארץ. (ישעיה ס) לעולם יירשו ארץ, מה זה
 לעולם? כמו שבארנו במשנתנו, והרי
 הדבר הזה נתבאר בין החברים. וּלְמַדְנֵנו

בְּהַפְרָאִים. וְתֹאנָא בְּה' פְּרָאִים. וְתֹאנָא בְּאַבְרָהָם. מָאִי
קְאָמְרִי אֵלָא דָּא חֶסֶד וְדָא שְׂכִינְתָּא וְכֹלָא נְהִית
בְּחֵדָּא, וְלֹא קִשְׁיָא מְלָה וְהֵאִי וְהֵאִי הֵוִי.

אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב לְרַבִּי אֲבָא הֵאִי ה' דְּהַפְרָאִים זְעִירָא,
וְהו' (דברים ל"ב ו) דְּהִלִּי רַבְרָבָא, מַה בֵּין הֵאִי
לְהֵאִי, אָמַר לִיה דָּא (שְׂכִינְתָּא) שְׂמוּטָה, וְדָא יוֹבְלָא (וְאִית
דְּמִתְנִי דְכֹלָא חֶד, דְּכַד מִנְהֵרָא מַצְדִּיק כְּדִין קִיּוּמָא בְּאַשְׁלָמוּתָא וְח' רַבְרָבָא, דְּהֵא מִתְנַהֵרָא
כְּדָקָא יְאוּת, וְלִזְמִנֵּי דְלֹא קִיּוּמָא בְּאַשְׁלָמוּתָא וְיִנְקָא מִסְפָּרָא אַחֲרָא כְּדִין ה"א זְעִירָא)
וּבְנִין כְּדִין זְמַנֵּי דְסִינְהָרָא קִיּוּמָא בְּאַשְׁלָמוּתָא וְזְמַנֵּי
בְּפִגְמוּתָא, וּבְאַנְפָּהָא אֲשֶׁתְּכַח וְאַשְׁתְּמוּדַע וְכֹלָא
שְׁפִיר. וְהֵאִי אִיתוּ בְּרִירָא דְמְלָה.

אָמַר רַבִּי אֲבָא זְכַאֲרֵי אֲנִין יִשְׂרָאֵל דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא אֲתָרְעִי בְּהוֹן מְכָל שְׂאֵר עַמִּין, וְיַהֲיִב לִוְן
אֶת קִיּוּמָא דָּא, דְּכָל מָאן דְּאִית בֵּיה הֵאִי אֶת, לָא

לשון הקודש

עומדת בשלמות ויונקת מצד האחר, אז היא
קטנה. ומשום כך לפעמים שהלכנה
עומדת בשלמותה, ולפעמים בהסרוגה,
ובפניה נמצא ונדע, והכל יפה, וזה הוא
ברור הדבר.

אָמַר רַבִּי אֲבָא, אֲשֶׁרִיהֶם יִשְׂרָאֵל
שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בְּהֶם מְכָל
שְׂאֵר הָעַמִּים וְנָתַן לָהֶם אוֹת הַבְּרִית הַזֹּאת,
שֶׁכָּל מִי שֵׁיֵשׁ בּוֹ אוֹת הַבְּרִית הַזֹּאת, אֵין

בְּרָאִים, וְשָׁנָה בְּאַבְרָהָם. מַה אוֹמְרִים?
אֵלָא זֶה חֶסֶד וְזוֹ הַשְׂכִּינָה, וְהַכֹּל יוֹרֵד
יחד, וְהַדְּבָר לֹא קִשְׁיָה, וְזֶה וְזֶה הִנֵּה.

אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב לְרַבִּי אֲבָא, הֵאִי הוּא שֶׁל
הַפְּרָאִים הִיא קִטְנָה, וְה' שֶׁל הֵלֵל' (דברים לב)
– גְּדוּלָה. מַה בֵּין זֶה לְזֶה? אָמַר לוֹ, זֶה
שְׂמִטָּה, וְזֶה יוֹבֵל, וְנוֹשׁ שְׁשׁוּנִים שֶׁהַכֹּל אֶחָד.
שְׂכָאֲשֶׁר מְאִירָה מִהַצְדִּיק, אִין עוֹמֶדֶת בְּשִׁלְמוֹת
וְה'א גְּדוּלָה, שְׁהִי מוֹאֲרֵת כְּרָאוּי. וּפְעָמִים שְׁלֹא

נְחִית לְגִיהֶנֶם אִי אִיהוּ נְטִיר לִיה בְּדָקָא יָאוּת דְּלֹא
 עֵייל לִיה בְּרִשׁוּתָא אַחְרָא וְלֹא מְשַׁקֵּר בְּשָׁמְיָה
 דְּמַלְבָּא, דְּכָל מָאן דְּמְשַׁקֵּר בְּהָאֵי, כְּמָאן דְּמְשַׁקֵּר
 בְּשָׁמְיָה דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּכְתִיב, (הושע ה) בִּינֵי בְּגָדוֹ
 כִּי בָנִים זָרִים יִלְדוּ.

תו אָמַר רַבִּי אַבְא בְּזַמְנָא דְּבַר נָשׁ אַסִּיק בְּרִיָּה
 לְאַעֲלִיָּה לְהָאֵי בְּרִית, קָרִי קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
 לְפַמְלִיָּא דִּילִיָּה וְאָמַר חָמוּ מָאֵי בְּרִיָּה עֵבְדִית
 בְּעַלְמָא. בִּיה שַׁעְתָּא אֲזַדְמֵן (לִיָּה) אֵלִיָּהוּ וְטָאֵם עַלְמָא
 בְּאַרְבַּע טָאֵסִין וְאֲזַדְמֵן תַּפְּן. וְעַל דָּא תַּנִּינֵן דְּבַעֵי בַר
 נָשׁ לְתַקְנָא כְּרִסְיָא אַחְרָא לִיקְרָא דִּילִיָּה, וְיִימָא דָּא
 כְּרִסְיָא דְּאֵלִיָּהוּ, וְאִי לָאוּ לָא שְׂרִי תַּפְּן. וְהוּא סָלִיק
 וְאַסְהִיד קַמֵּי קֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

תָּא חֲזִי, בְּקֻדְמִיתָא כְּתִיב, (מלכים א יט) מַה לְּךָ פֶּה

לשון הקודש

ואומר, ראו איזו בריה עשיתי בעולם!
 באותה השעה מזדמן ולו אליהו, וטס את
 העולם בארבע מיסות ומזדמן לשם, ועל
 זה שנינו שצריך אדם לתקן כפי אחר
 לכבודו, ויאמר: זה הפסא של אליהו.
 ואם לא, אינו שורה שם. והוא עולה

ומעיד לפני הקדוש ברוך הוא.

בא ראה, בראשונה פתוב (מלכים-א יט) מה
 לך פה אליהו וגו', וכתוב קנא קנאתי

יורד לגיהנם אם הוא שומר אותו כראוי,
 שאין מכניס אותו לרשות אחרת ולא
 משקר בשם המלך. שכל מי שמשקר
 בזה, כמי שמשקר בשמו של הקדוש
 ברוך הוא, שכתוב (הושע ה) בה' בגדו כי
 בנים זרים ילדו.

עוד אמר רבי אבא, בזמן שהאדם
 מעלה את בנו להכניסו לברית הזו,
 קורא הקדוש ברוך הוא לפמליא שלו

אֱלֹהֵינוּ וְגו'. וּבְתִיב קִנְאָה קִנְאָתִי לַיְיָ אֱלֹהֵי צְבָאוֹת כִּי
עָזְבוּ בְרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. אָמַר לֵיה תִּיָּד בְּכָל
אֲתֵר דְּהַאי רְשִׁימָא קְדִישָׁא יְרֻשְׁמוֹן לֵיה בְּנֵי
בְּשָׂרְהוֹן אַנְתָּ תְּזַדְּמֵן תְּפֵן, וּפּוֹמָא דְאַסְהִיד דִּישְׂרָאֵל
עָזְבוּ, הוּא יִסְהִיד דִּישְׂרָאֵל מְקַיְיֵמֵן הַאי קִיָּמָא. וְהָא
תִּנְיֵן עַל מָה אֲתַעֲנֵשׁ אֱלֹהֵינוּ קַמִּי קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא
עַל דְּאָמַר דְּלְטוֹרָא עַל בְּנוֹי.

אֲדַהְכִי הָוָה אֲתֵי נְהוֹרָא דִּיזְמָא וְהוּוּ אֲמַרִי מְלִי
דְּאוּרִייתָא. קָמוּ לְמִיזַל. אָמַר לֵיה הֲתוּא
נִבְרָא בַּפֶּה דְעַסְקִיתוּ בְּהַאי לִילְיָא אֲשֻׁלִּמוֹ. אֲמַרִי
מַאי הוּא. אָמַר לָהּ דְתַחֲמוֹן לְמַחַר אֲנַפּוּי דְמַרְיָה
דְּקִיָּמָא, דְהָא דְבִיתָאֵי בַּעֲתַת בַּעֲוֹתָא דָּא מְנַיִכוּ. וְגַזַּר
קִיָּמָא דְבְּרִי דְאֲתִיִּלִּיד לִי, לְמַחַר לִיחְוֵי הַלּוּלָא
דִּילֵיה. אָמַר רַבִּי אַבָּא הַאי בַּעֲוֹתָא דְמַצְוָה אִיהוּ
וְלְמַחְמֵי אַפִּי שְׂכִינְתָּא נִיתִיב.

 לשון הקודש

בְּנוֹי.

בִּינְתִיב בַּא אור היום, וְהוּוּ אוֹמְרִים
דְּבְּרֵי תוֹרָה. קָמוּ לְלַכְתָּ, אָמַר לוֹ אוֹתוֹ
הַאִישׁ, בְּמָה שְׁעַסְקַתֶּם בְּלִילָה הַזֶּה
הַשְּׁלִימוֹ. אָמְרוּ, מָה הוּא? אָמַר לוֹ,
שְׂתַרְאוּ לְמַחַר אֶת פְּנֵינוּ שֶׁל בַּעַל הַבְּרִית,
שְׂתַרְי אֲשֶׁתִּי בְּקֶשֶׁה אֶת הַבְּקֶשֶׁה הַזֶּה
מִכֶּם, וּמִילַת הַבְּרִית שֶׁל בְּנֵי שְׁנוּלָד לִי –

לֵה אֱלֹהֵי צְבָאוֹת כִּי עָזְבוּ בְרִיתְךָ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְגו'. אָמַר לוֹ, תִּיָּד, שְׂבָכָל מְקוֹם
שְׂתַרְשֵׁם הַקְּדוּשׁ הַזֶּה יְרֻשְׁמוֹ אוֹתוֹ בְּנֵי
בְּבָשָׂר, אַתָּה תְּזַדְּמֵן לְשֵׁם. וְהַפָּה
שְׂהַעִיד שְׂיִשְׂרָאֵל עָזְבוּ, הוּא יַעִיד
שְׂיִשְׂרָאֵל מְקַיְיֵמֵם אֶת הַבְּרִית הַזֶּה. וְהַרִי
שְׂנִינּוּ, עַל מָה נַעֲנֵשׁ אֱלֹהֵינוּ לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא? עַל שְׂאָמַר לְשׁוֹן הָרַע עַל

אוריכו כל ההוא יומא, (דף צג ע"ב) בַּהֲהוּא לִילִיָּא כְּנִשׁ
ההוא גברא כל אנון רחִימוי, וְכָל הַהוּא
לִילִיָּא אֲשֶׁתְּדָלוּ בְּאוֹרֵייתָא וְלֹא הָוָה מָאן דְּנָאִים,
אָמַר לְהוּ הַהוּא גְּבֵרָא בְּמָטוּ מִנֵּיִכוּ כָּל חַד וְחַד
לִימָא מְלָה חֲדָתָא דְּאוֹרֵייתָא:

פְּתַח חַד (רבי אבא) וְאָמַר (שופטים ה) בְּפָרֹעַ פְּרָעוֹת
בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִתְנַדֵּב עִם בְּרַכּוֹ יְיָ. מָאִי קָא חֲמוּ
דְּבוֹרָה וּבָרַק דְּפִתְחוּ בְּהַאי קָרָא. אֵלָּא חֲכִי תִינֵן
לִית עֲלֵמָא מִתְקִימָא אֵלָּא עַל הַאי בְּרִית דְּכַתִּיב,
(ירמיה לג) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה וְגו' דְּהָא שְׁמִיָּא
וְאַרְעָא עַל דָּא קְיִימִין. בְּגִין כֵּן כָּל זְמַנָּא דְּיִשְׂרָאֵל
מְקִימִין הַאי בְּרִית, נְמוּסֵי שְׁמִיָּא וְאַרְעָא קְיִימִין
בְּקִיּוּמֵיהוּ, וְכָל זְמַנָּא דְּחַס וְשָׁלוֹם יִשְׂרָאֵל מְבַטְלִין

לשון הקודש

בְּפָרֹעַ פְּרָעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהִתְנַדֵּב עִם
בְּרַכּוֹ ה'. מַה רָאוּ דְּבוֹרָה וּבָרַק שֶׁפִּתְחוּ
בְּפִסְוֹק הַזֶּה? אֵלָּא כֵּן שְׁנִינּוּ, אֵינן הַעוֹלָם
מִתְקַיֵּם אֵלָּא עַל הַבְּרִית הַזֶּה, שְׁפָתוֹב
(ירמיה לג) אִם לֹא בְּרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה וְגו'.
שְׁהַרֵי שְׁמַיִם וְאַרְצָא עַל זֶה קְיִימִים. מִשּׁוּם
כֵּן, כָּל זְמַן שֶׁיִּשְׂרָאֵל מְקִימִים אֶת
הַבְּרִית הַזֶּה, חֲקוֹת שְׁמַיִם וְאַרְצָא עוֹמְדִים
בְּקִיּוּמָם. וְכָל זְמַן שֶׁחַס וְשָׁלוֹם מְבַטְלִים
אֶת הַבְּרִית הַזֶּה, אֵינן שְׁמַיִם וְאַרְצָא

לְמַחַר תִּהְיֶה הַהֲלוּלָא שְׁלוֹ. אָמַר רַבִּי
אָבָא, זֶה הֵיךָ בְּקִשְׁשָׁה שֶׁל מַצּוֹה, וְנִשְׁבַּב
לְרֵאוֹת אֶת פְּנֵי הַשְּׂכִינָה.
חֲכוּ כָּל אוֹתוֹ הַיּוֹם. בְּאוֹתוֹ הַלַּיְלָה כְּגַם
אוֹתוֹ הָאִישׁ אֶת כָּל אוֹהֲבָיו, וְכָל אוֹתוֹ
הַלַּיְלָה הַתְּעַפְּקוּ בַּתּוֹרָה, וְלֹא הִיךָ מִי
שִׁישָׁן. אָמַר לָהֶם אוֹתוֹ הָאִישׁ, בְּבִקְשָׁה
מִכֶּם, כָּל אֶחָד וְאֶחָד יֹאמַר דְּבָר חֲדָשׁ
בַּתּוֹרָה.
פְּתַח אֶחָד [רבי אבא] וְאָמַר, (שופטים ה)

האי ברית, שמיא וארעא לא מתקיימין, וברכאן לא משתבחין בעלמא.

תא חזי, לא שליטו שאר עמין על ישראל אלא כד בטילו מנייהו קיימא דא. ומה בטילו מנייהו. דלא אתפרעון ולא אתגליין. ועל דא כתיב ויעזבו בני ישראל את יי וגו' וימכר אותם ביד סיסרא, ויעזבו את יי ממש. עד דאתת דבורה ואתנדבת לכל ישראל במלה דא, בדין אתפנעו שנאיהון תחותיהו.

והיינו דתנינן דאמר קדשא בריך הוא ליהושע וכי ישראל אטימין אנון ולא אתפרעו ולא אתגלייא ולא קיימין קיימא דילי, ואת פעי לאעלא להו לארעא ולאכנעא שנאיהון. (יהושע ה) שוב מול את בני ישראל שנית. ועד דאתפרעו ואתגלייא האי ברית לא עאלו לארעא ולא אתפנעו שנאיהון. אוף

לשון הקודש

אז נכנעו שונאיהם תחתיהם. והיינו מה ששנינו, שאמר הקדוש ברוך הוא ליהושע, וכי ישראל הם אטומים ולא נפרעו ולא התגלו ולא מקימים את בריתי, ואתה רוצה להכניסם לארץ ולהכניע את שונאיהם? (יהושע ה) שוב מל את בני ישראל שנית. ועד שנפרעו ונתגלתה הברית הזו, לא נכנסו לארץ

מתקיימים, ואין נמצאות ברכות בעולם. כלא ראה, לא שליטו שאר העמים על ישראל אלא כשפטלו מהם את הברית הזו. ומה פטלו מהם? שלא נפרעו ולא נתגלו. ועל זה כתוב (שמואל א-יב) ויעזבו בני ישראל את ה' וגו' וימכר אתם ביד סיסרא. ויעזבו את ה' ממש. עד שפאה דבורה ונדבה את כל ישראל לדבר הזה,

הָכָא כִּינּוּן דְּאַתְנַדְבּוּן יִשְׂרָאֵל בְּהַאי אַתְּ אַתְּכַנְעוּ
 שְׁנַאִיְהוֹן תְּחַוְתִּיּהוּ וּבְרַכָּאן אַתְּחַזְרוּ לְעֵלְמָא הָדָא
 הוּא דְכְתִיב בְּפְרוּעַ פְּרַעוֹת בְּיִשְׂרָאֵל בְּהַתְנַדְבּ עִם
 בְּרַכּוּ יִי.

קָם אַחְרָא פְתַח וְאָמַר, (שמות ד) וַיְהִי בַדְרֹךְ בַּמַּלּוֹן
 וַיִּפְגְּשׂהוּ יִי וַיִּבְקֶשׂ הַמִּיתוּ לְמַאן לְמִשָּׁה. אָמַר
 לִיָּה קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא וְכִי אַתְּ אָזִיל לְאַפְקָא יַת
 יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים וְלֹאֲכַנְעָא מְלַכָּא רַב וְשְׁלִיטָא, וְאַתְּ
 אַנְשִׁית מְנַךְ קַיִימָא. דְּבְרֹךְ לָא אַתְּגַזֵּר, מִיָּד וַיִּבְקֶשׂ
 הַמִּיתוּ.

תָּאנָא נַחַת גַּבְרִיאֵל בְּשִׁלְהוּבָא דְאַשָּׁא לְאוּקְדִיָּה,
 וְאַתְרַמִּיז חַד חִיּוּיָא מִתּוּקְדָּא לְשִׁאפָּא לִיָּה
 בְּגִיָּה. אַפְּאִי חִיּוּיָא, אָמַר לִיָּה קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא אַתְּ
 אָזִיל לְקַטְלָא חִיּוּיָא רַבְרַבָּא וְתַקִּיפָּא וּבְרֹךְ לָא אַתְּגַזֵּר.

לשון הקודש

הוא, וכי אתה הולך להוציא את ישראל
 ממצרים ולהכניע מלך גדול ושלטן,
 ואתה שכחת ממך את הברית, שבנך
 לא נמול? מיָד – ויבקש המיתו.

למדנו, ירד גבריאל בשלהבת של אש
 לשרף אותו, ונרמזו לנחש אחד שורף
 לשאף אותו לתוכו. למה נחש? אמר לו
 הקדוש ברוך הוא, אתה הולך להרג את

ולא נכנעו שונאיהם. אף כאן, כינּוּן
 שהתנדבו ישראל באות הזו, נכנעו
 שונאיהם תחתיהם וחזרו הברכות
 לעולם. זהו שפתוב בפרע פרעות
 בישראל בהתנדב עם ברכו ה'.

קָם אַחְרָא פְתַח וְאָמַר, (שמות ד) וַיְהִי בַדְרֹךְ
 בַּמַּלּוֹן וַיִּפְגְּשׂהוּ ה' וַיִּבְקֶשׂ הַמִּיתוּ. אַתְּ
 מִיָּד אַתְּ מִשָּׁה. אָמַר לּוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ

מִיד אֶתְרַמֵּיז לְחַד חַיִּינָא לְקַטְלָא לִיה, עַד דְּחַמַּת
צְפוּרָה וְנִזְרַת לְבָרָה וְאֶשְׁתִּיב הָדָא הוּא דְכְתִיב וַתִּקַּח
צְפוּרָה צוּר. מַהוּ צוּר, אֵלָא אֶסְוּתָא. וּמַאי אֶסְוּתָא
דְכְתִיב וַתִּכְרֹת אֶת עַרְלַת בְּנֵהּ. דְּנִצְנֵצָא בַּהּ רוּחַ
קַדְשָׁא.

קָם אַחְרָא וְאָמַר (בראשית מה) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל אָחָיו גִּשׁוּ
נָא אֵלַי וַיִּגְשׁוּ וַיֹּאמֶר וְגו'. וְכִי אִמַּאי קָרִי לְהוּ
וְהָא קָרִיבִין הוּוּ גַבִּיהּ. אֵלָא בְּשַׁעְתָּא דְאָמַר לִזְוֹן אֲנִי
יוֹסֵף אֶחֱיִיכֶם. תְּוֹוְהוּ דְחַמּוּ לִיה בְּמַלְכוּתוֹ עַלְמָה. אָמַר
יוֹסֵף מַלְכוּתוֹ דָּא בְּגִין דָּא רְוּחָנָא לִיה, גִּשׁוּ נָא אֵלַי
וַיִּגְשׁוּ, דְאֶחָיו לְהוּ הָאֵי קִיּוּמָא דְמִילָה, אָמַר דָּא
גְּרַמַּת לִי מַלְכוּתוֹ דָּא בְּגִין דְּנִצְנֵרִית לָהּ.

מכאן אוליפנא מאן דנטיר להאי את קיימא מלכו

לשון הקודש

לְמַה קָרָא לְהֶם, וְהָרִי הֵם הָיוּ קְרוּבִים
אֵלָיו? אֵלָא בְּשַׁעְתָּא שְׂאֵמַר לְהֶם אֲנִי יוֹסֵף
אֶחֱיִיכֶם, תְּמַהוּ שְׂרָאוּ אוֹתוֹ בְּמַלְכוּתוֹ
עַלְיוּנָהּ. אָמַר יוֹסֵף, הַמַּלְכוּת הַזֶּה, מְשׁוּם
זֶה הִרְוַחְתִּי אוֹתָהּ. גִּשׁוּ נָא אֵלַי וַיִּגְשׁוּ,
שְׂהַרְעָה לְהֶם אֶת בְּרִית הַמִּילָה. אָמַר, זֶה
גְּרַמָּה לִי אֶת הַמַּלְכוּת הַזֶּה, מְשׁוּם
שְׂשִׁמְרַתִּי אוֹתָהּ.

מכאן למדנו, שמי ששומר את את

הנפש הגדול והחזק, ובגוף לא גמול?
מיד גרמו לנפש אחד להרג אותו, עד
שראתה צפורה ומלה את בנה ונצול. זהו
שכתוב ותקח צפורה צר. מה זה צר?
אלא רפואה. ומה הרפואה? שכתוב
ותכרת את ערלת בנה. שנצנצה בה רוח
הקדש.

קָם אַחְרָא וְאָמַר, (בראשית מה) וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל
אָחָיו גִּשׁוּ נָא אֵלַי וַיִּגְשׁוּ וַיֹּאמֶר וְגו'. וְכִי

אֶת־נַטְרַת לַיהוָה. מִנָּתֶן מִבְּעוֹז דְּכַתִּיב, (רות ג) חַי יי שְׂכָבִי
 עַד הַבֶּקֶר דְּהוּא מְקַטְרֵג לַיהוָה יִצְרִיחַ עַד דְּאֹמְרִי
 אֹמְרָא וְנָטִיר לְהֵאֵי בְרִית, בְּגִין כֶּךָ זָכָה דְנִפְקוּ מִנִּיה
 מַלְכִין שְׁלִיטִין עַל כָּל שְׂאֵר מַלְכִין, וּמִלְכָּא מְשִׁיחָא
 דְּאֶתְקַרֵי בְּשֵׁמָא דְקֹדְשָׁא בְרִידָא הוּא:

פְּתַח אִידָךְ וְאָמַר בְּתִיב, (תהלים כז) אִם תַּחֲנֶנּה עָלַי
 מִחֲנֶנָּה וְגו'. הָכִי תֵאָנָא בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטַח, מִהוּ
 בְּזֹאת, דָּא אֶת קִיָּמָא דְזִמְיָנָא תְדִיר גַּבֵי בַר נֶשֶׁ
 וְאֶתְרַמִּיזָא לְעִילָא, וּבְגִינִי כֶּךָ אֶתְמַר בְּזֹאת כְּמָה
 דְּכַתִּיב זֹאת אֹת הַבְּרִית. זֹאת בְּרִיתִי. וְכֹלָא בְּחַד
 דְּרַגְלָא. וְתֵאָנָא זֶה וְזֹאת בְּחַד דְּרַגְלָא אֲנִין וְלֹא
 מִתְפָּרְשֵׁן. וְאִי תִיָּמָא אִי הָכִי הָא שְׂאֵר בְּנֵי עַלְמָא
 הָכִי. אִמְרֵי דְדוּד בְּלַחֲדוּדֵי וְלֹא אַחְרָא. אֲלֵא בְּגִין
 דְּאֶחִידָא בֵּיה וְאֶתְרַמִּיזָא בֵּיה וְהוּא כְּתָרָא דְּמַלְכוּתָא.

לשון הקודש

תַּחֲנֶנָּה עָלַי מִחֲנֶנָּה וְגו'. כֶּךָ שְׁנִינֵנּוּ בְּזֹאת
 אֲנִי בּוֹטַח, מַה זֶה בְּזֹאת? זוֹ אֹת הַבְּרִית
 הַמְזֻמְנָת תְּמִיד אֲפָל אָדָם, וְנִרְמָזָה
 לְמַעְלָה. וּמִשּׁוֹם כֶּךָ נֶאֱמַר בְּזֹאת, כְּמוֹ
 שְׂפָתוֹב זֹאת אֹת הַבְּרִית, זֹאת בְּרִיתִי,
 וְהַכֵּל בְּדִרְגָּה אַחַת. וְשְׁנִינֵנּוּ זֶה וְזֹאת הֵם
 בְּדִרְגָּה אַחַת וְלֹא נִפְרָדִים. וְאִם תֵּאָמַר,
 אִם כֶּךָ, הָרִי שְׂאֵר בְּנֵי הָאָדָם כֶּךָ, לָמָּה
 דוּד בְּלַבְדוּ וְלֹא אַחַר? אֲלֵא מִשּׁוֹם שְׁהִיא

הַבְּרִית הַזֹּאת, הַמַּלְכוּת שְׁמוּרָה לוֹ. מִנָּתֶן
 לָנוּ? מִבְּעוֹז, שְׂפָתוֹב (amr) חַי ה' שְׂכָבִי עַד
 הַבֶּקֶר. שְׁיִצְרוּ הִיָּה מִתְנַגְּרָה בּוֹ, עַד
 שְׁנִשְׁבַּע שְׁבוּעָה וְשָׁמַר אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת,
 מִשּׁוֹם כֶּךָ זָכָה שְׁיִצְאוּ מִמֶּנּוּ מַלְכִים
 שְׁלִיטִים עַל כָּל שְׂאֵר הַמַּלְכִים, וְהַמֶּלֶךְ
 הַמְּשִׁיחַ שְׁנִקְרָא בְּשֵׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא.

פְּתַח אַחַר וְאָמַר, בְּתִיב (תהלים כז) אִם

תָּא חַיִּי, בְּגִין דְּהָאֵי זֹאת לָא נָטַר לִיָּה דְדוּד מִלְכָּא
 כְּדָקָא חַיִּי, מִלְכוּתָא ^(דף צד ע"א) אֲתַעְדִּי מֵיָּה כָּל
 הַהוּא זְמָנָא. וְהָכִי אֹלִיפְנָא הָאֵי זֹאת אֲתַרְמִיזָא
 בְּמִלְכוּתָא דְלַעִילָא, וְאֲתַרְמִיזָא בִירוּשָׁלַם קְרָתָא
 קְדִישָׁא. בְּהָהִיא שַׁעְתָּא דְדוּד עֵבֶר עָלֶיהָ, נָפַק קָלָא
 וְאָמַר דְדוּד בְּמָה דְאֲתַקְטַרַת תִּשְׁתַּרִי. לָךְ טַרְדִין
 מִירוּשָׁלַם וּמִלְכוּתָא אֲתַעְדִּי מִיָּה. מֵנָּה לָן דְכַתִּיב,
^(שמואל ב יב) הִנְנִי מִקִּים עָלֶיךָ רָעָה מִבֵּיתְךָ. מִבֵּיתְךָ
 דִּיִּיקָא וְהָכִי הוּהָ בְמָה דְעֵבֶר בֵּיה אֲתַעֲנֵשׁ, וּמָה דְדוּד
 מִלְכָּא הָכִי שְׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא עַל אַחַת בְּמָה וּבְמָה.

פְּתַח אֵידֶךָ וְאָמַר ^(תהלים צד) לִוְלִי יִי עֲזָרְתָה לִי כְּמַעַט
 שְׂכָנָה דּוּמָה נַפְשִׁי. תֵּאנָּה בְּמָה זְכָאן יִשְׂרָאֵל
 דְלָא נָחַתִּי לַגִּיהֵנָם כְּשִׁאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים
 וּמִזְלוֹת וְלָא אֲתַמְסְרִן בִּידוּי דְדוּמָה, ^(אג'א) בְּהָאֵי אַתְּ.

לשון הקודש

טוֹרְדִים מִירוּשָׁלַם, וְהַמְלָכוֹת תּוֹסַר
 מִמֶּךָ. מֵיָּה לָנוּ? שְׂכָנוֹב ^(שמואל-ב יב) הִנְנִי
 מִקִּים עָלֶיךָ רָעָה מִבֵּיתְךָ. מִבֵּיתְךָ בְּמִדְיָק.
 וְכָךְ הָיָה. בְּמָה שְׁעֵבֶר עָלָיו נַעֲנֵשׁ. וּמָה
 דְדוּד הַמְלָךְ כֶּךָ - שְׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם עַל
 אַחַת בְּמָה וּבְמָה.

פְּתַח אַחַר וְאָמַר, ^(תהלים צד) לִוְלִי ה' עֲזָרְתָה
 לִי כְּמַעַט שְׂכָנָה דּוּמָה נַפְשִׁי. לְמַדְנִי,
 בְּמָה זֹכִים יִשְׂרָאֵל שְׂאִינָם יוֹרְדִים

אַחוּזָה בּוּ וְנִרְמְזָה בּוּ, וְהָיָא כְּתַר
 הַמְלָכוֹת.

כֵּלָא רָאֵה, מִשּׁוּם שְׂאֵת הַזֹּאת הַזּוּ לָא
 שְׂמַר אוֹתָהּ דְדוּד הַמְלָךְ כְּרָאוּי, הַמְלָכוֹת
 הָעֵבֶרָה מִפְּנֵי כָּל אוֹתוֹ הַזְּמַן. וְכָךְ לְמַדְנִי,
 הַזֹּאת הַזּוּ נִרְמְזָה בְּמִלְכוּת שְׁלַמְעֵלָה,
 וְנִרְמְזָה בִירוּשָׁלַם, הַקְּרִיָּה הַקְּדוּשָׁה.
 בְּאוֹתָהּ הַשְּׁעָה שְׁדוּד עֵבֶר עָלֶיהָ, יִצָּא קוֹל
 וְאָמַר: דְדוּד, בְּמָה שְׁנַקְשְׂרַת תְּנוּתָה. אוֹתָךְ

דְּחָכִי תֵּאֵנָא בְּשַׁעְתָּא דְּבַר נָשׁ נָפִיק מִעֲלָמָא כְּמָה
 חֲבִילִי (מִלְּאֲכִי חֲבִלָּה) טְהִירִין אֲתַפְקִדִן עֲלֵיהּ.
 זְקַפִּין עֵינָא וְחֲמָאן הָאִי אֶת דְּהוּא קִיּוּמָא דְקוּדְשָׁא,
 אֲתַפְרָשֵׁן מִנִּיהּ, וְלֹא אֲתִיּהִיב בִּידוּי דְדוּמָה לְנַחְתָּא
 לְגִיּהֲנָם, דְּכָל מָאן דְּאֲתַמְסַר בִּידוּי נָחִית לְגִיּהֲנָם וְדָאִי,
 וּמִהָאִי אֶת דְּחֲלִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין, וְדִינִין בִּישׁוּן לָא
 שְׁלֹטִין בִּיהּ בְּבַר נָשׁ אִי אִיהוּ זָכִי לְנִטוּרֵי לִיהּ לְהָאִי
 אֶת, בְּגִין דְּהוּא אֲתַאֲחִיד בְּשִׁמָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.
 בִּיּוֹן דְדוּד מְלָכָא לָא נָטַר אֶת קִיּוּמָא דָּא כְּדָקָא
 חֲזִי, אֲתַעֲדֵי מִנִּיהּ מְלָכוּתָא וְאֲתַטְרִיד
 מִירוּשְׁלָם. מִיָּד דְחִיל דְסֵבַר דִּיִּיחְתוּן לִיהּ מִיָּד
 וְיִמְסְרוּן לִיהּ בִּידוּי דְדוּמָה וְיָמוּת בְּהוּא עֲלָמָא, עַד
 דְּאֲתַבְּשֵׁר בִּיהּ דְכֹתִיב, (שְׁמוּאֵל ב ב) גַּם יִי הָעֵבִיר חֲטָאתָךְ

לשון הקודש

הָרַעִים אִין שׁוֹלְטִים כּוּ בְּאָדָם אִם הוּא
 זֹכֵה לְשֹׁמֵר אֶת הַבְּרִית הַזֹּה, מִשּׁוּם
 שֶׁהוּא נֶאֱחָז בְּשִׁמּוֹ שֶׁל הַקּוּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא.

בִּיּוֹן שְׁדוּד הַמְּלָךְ לֹא שְׁמַר אֶת אוֹת
 הַבְּרִית הַזֹּה בְּרָאוּי, הָעֵבֶרָה מִמֶּנּוּ
 הַמְּלָכוּת, וְנִטְרַד מִירוּשְׁלָם. מִיָּד פָּחַד,
 כִּי סֵבַר שִׁיּוּרִידוֹ אוֹתוֹ מִיָּד, וְיִמְסְרוּ אוֹתוֹ
 בְּיַד דוּמָה וְיָמוּת בְּעוֹלָם הַהוּא, עַד
 שֶׁהִתְבַּשֵּׁר עָלָיו, שְׁפָתוֹב (שְׁמוּאֵל-ב ב) ה' הִ'
 הָעֵבִיר חֲטָאתָךְ לֹא תָמוּת. בְּאוֹתָהּ

לְגִיּהֲנָם כְּמוֹ שְׁאֵר הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה
 זָרָה, וְאִין נִמְסְרִים בִּידֵי דוּמָה? וְאֵלָּא
 בְּאוֹת הַזֹּה.

שְׁפָדָה לְמַדְנֻג, בְּשַׁעֲהָ שְׁאָדָם יוֹצֵא מִן
 הָעוֹלָם הַזֶּה, כְּמָה קְבוּצוֹת שֶׁל (מִלְּאֲכִי חֲבִלָּה)
 מְחַבְּלִים נִפְקָדִים עָלָיו. מְרִימִים עֵינָם
 וְרוֹאִים אֶת הָאוֹת הַזֹּה, שֶׁהִיא בְּרִית
 הַקּוּדְשׁ, וְנִפְרָדִים מִמֶּנּוּ, וְאִינוּ נִתֵּן בִּידֵי
 דוּמָה לְרַדֵּת לְגִיּהֲנָם. שְׁכָל מִי שֶׁנִּמְסַר
 בְּיָדוֹ, וְדָאִי יוֹרֵד לְגִיּהֲנָם, וּמִהָאוֹת הַזֹּה
 פוֹחֲדִים עָלָיונִים וְתַחְתּוֹנִים, וְהַדִּינִים

לֹא תָמוּת. בֵּיה שְׁעֵתָא פְּתַח וְאָמַר לוּלִי יִי עֲזַרְתָּה
לִי כִמְעַט שְׁכָנָה דּוּמָ"ה נִפְשִׁי.

פְּתַח אֵידִךְ וְאָמַר מָאי הָאִי (דְּכַתִּיב) דְּאָמַר דְּדוּד
וְהִרְאֵנִי אוֹתוֹ וְאֵת גְּוַהוּ. (מָאי וְהִרְאֵנִי אוֹתוֹ וְאִחַר כִּד וְאֵת
גְּוַהוּ), מָאן יָכִיל לְמַחְמִי לִיה לְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֶלְא
הָבִי תַנִּינָן בְּהֵיא שְׁעֵתָא דְאַתְגְּזוּר עָלֵיהָ הֵתוּא
עוֹנָשָׁא, וְדוּד יָדַע דְעַל דְּלֹא נָטַר הָאִי אֵת בְּדִקָּא
יְאוּת אֶתְעַנְשׁ בְּהָאִי, דְּכִלְא כְּחֵדָא אֶחֱיָדָא, וְכִלְא
מְתַרְמִיז בְּהָאִי אֵת, וְלֹא אֶקְרִי צְדִיק מָאן דְּלֹא נָטַר
לִיה בְּדִקָּא יְאוּת, הָזָה בְּעֵי בְּעוּתִיהָ וְאָמַר (שְׁמוּאֵל ב טו)
וְהִרְאֵנִי אוֹתוֹ וְאֵת גְּוַהוּ.

מָאי אוֹתוֹ, (אוֹת דִּילִיָּה אוֹת הַבְּרִית דְּהָא אוֹתוֹ דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֵת דִּילִיָּה)
דָּא אֵת קְיִימָא (דִּילִיָּה) קְבִישָׁא דְהָא דְחִילָנָא
דְאַתְאָבִיד מְנָאִי. מָאי טַעמָא בְּגִין דְתַרְיָן אֵלִין

לשון הקודש

הוּוּ פְּרָאוּי גְעַנְשׁ בְּזוּה, שְׁהַכֵּל יַחַד אַחוּוּ,
וְהַכֵּל נְרָמִז בְּאוֹת הַזוּו, וְלֹא נִקְרָא צְדִיק
מִי שְׂאִינֵו שׁוֹמֵר אוֹתוֹ פְּרָאוּי – הִנֵּה
מְבַקֵּשׁ בְּקִשְׁתּוֹ וְאוֹמֵר, וְהִרְאֵנִי אוֹתוֹ וְאֵת
גְּוַהוּ.

מַה זֶה אוֹתוֹ? וְהַאוֹת שְׁלוֹ, אוֹת הַבְּרִית, שְׁהַרִי
אוֹתוֹ שֶׁל הַקְּבִי"ה הָאוֹת שְׁלוֹן זֶו אוֹת הַבְּרִית
וְשְׁלוֹן הַקְּדוּשָׁה, שְׁהַרִי אֲנִי פּוֹחֵד שְׂאָבְדָה

הַשְׁעָה פְּתַח וְאָמַר, לוּלִי הִי עֲזַרְתָּה לִי
כִמְעַט שְׁכָנָה דּוּמָה נִפְשִׁי.

פְּתַח אַחַר וְאָמַר, מַה זֶה וְשְׁכַתְּנוּב שְׂאָמַר
דְּדוּד (שם טו) וְהִרְאֵנִי אוֹתוֹ וְאֵת גְּוַהוּ? וּמַהוּ
וְהִרְאֵנִי אוֹתוֹ וְאִחַר כִּד וְאֵת גְּוַהוּ? מִי יָכִיל
לְרְאוּת אֵת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא? אֶלְא כִּד
שְׁנִינֵו, בַּשְׁעָה הֵיא שְׁגוּר עָלוּ אוֹתוֹ
הָעַנְשׁ, וְדוּד יָדַע שְׁעַל שְׁלֹא שְׁמַר הָאוֹת